

Nr 304.

Av herr **Andersson** i Igelboda, om viss ändring i lagen om allmänna vägar.

I 29—36 §§ i lag om allmänna vägar den 7 juni 1934 (nr 241) finnas intagna vissa föreskrifter till tryggnad av trafiksäkerheten. Ett förhållande, som emellertid där ej beröres men som har en mycket stor betydelse för trafiksäkerheten, är anslutningen av enskilda utfartsvägar till de allmänna vägarna. Särskilt i tätbebyggda samhällen, där anslutning till starkt trafikerade vägar ofta sker med ett avstånd av 50 meter eller mindre mellan varje anslutningsväg och ofta utan hänsynstagande till trafiksäkerhetens krav, utgöra dessa utfartsvägar en allvarlig trafikfara. Ofta anslutas de i en mycket stark lutning till eller från den allmänna vägen, och sikten från de enskilda vägarna skymmes stundom av en hög häck, som i ännu högre grad ökar trafikrisken, vilket är ett känt förhållande för varje bilist.

De markägare, som ansluta sina utfartsvägar till de allmänna vägarna, anse sig nog i regel ha en oomtvistad rätt till sådan anslutning, och det händer ytterst sällan, att någon markägare hos vägstyrelsen begär tillstånd till sådan anslutning. Denna rätt kan dock vara minst sagt omtvistad. I § 2 av nyssnämnda lag stadgas nämligen, att till väg höra vägbanan och de områden därintill, som stadigvarande tarvas för vägbanans bestånd och underhåll, såsom *slänt*, *bankett*, *dike* och upplagsplats, ävensom trumma, *skyddsvärn*, vägmärke och annan för vägens bestånd eller brukande utförd anordning. Då vägdistrikten i regel äga den mark, varå vägen med slänter, banketter och diken är belägen, eller i vart fall förfoga över nämnda mark, torde det vara uppenbart, att denna mark icke utan särskilt tillstånd får tagas i anspråk för anslutningsvägar. Vägdistrikten torde sålunda ha viss möjlighet att kunna förhindra enskild vägs anslutande till allmän väg, men å andra sidan måste ju även de enskildas rätt att få anslutning till de allmänna vägarna tryggas. Något absolut förbud för anslutning av enskilda vägar till allmän väg torde sålunda icke böra föreskrivas, men vad som däremot kan fordras är, att anslutningen sker på ett sådant sätt, att den allmänna vägens bestånd icke äventyras eller onödiga trafikrisker uppstå. Nu sker stundom anslutning av enskilda vägar på det sättet, att den allmänna vägens diken igenläggas, ofta utan erforderlig hänsyn till behovet av vattenavrinning, och det händer ej sällan, att på grund av sådana igenlägganden av vägdiken fara för vägens bestånd uppstått.

Det synes på grund därav nödvändigt, att frågan om rätt till anslutning av enskilda vägar till allmän väg genom lagstiftning blir klarlagd så att tvister mellan vägstyrelse och enskilda markägare rörande sådan anslutning kan undvikas. För att förebygga maktmissbruk och för att i görligaste mån

även trygga de enskildas intressen synes avgörandet av dessa frågor lämpligen böra överlämnas åt länsstyrelsen, och anser jag, att i väglagen endast bör inskrivas en bestämmelse om att anslutning av enskild väg icke utan länsstyrelsens medgivande får ske till allmän väg. Jag förutsätter därvid, att länsstyrelsen vid prövning i sådana ärenden också tillser, att anslutningen sker på ett sådant sätt, att minsta trafikfara därav uppstår, och så, att den allmänna vägens bestånd icke äventyras.

På grund av det anförda hemställles,

att riksdagen måtte antaga följande förslag till ändring av 30 § i lag om allmänna vägar av den 7 juni 1934.

30 §.

Utmed väg må -- -- femtio meter från korsningen.

Enskild väg må ej utan länsstyrelsens tillstånd anslutas till allmän väg.

I närheten av väg -- -- snösamlingar på vägen.

Upplag eller annan -- -- bestämmes av vägnämnden.

Stockholm den 23 januari 1938.

Martin Andersson,
Igelboda.